

ส่วนสิบ

บทที่หนึ่ง

พื้นฐานพระคัมภีร์

ถ้าพระเจ้าได้เรียกคุณเป็นการส่วนตัวเพื่อประกาศว่าประเสริฐของพระองค์แก่โลกนี้
คุณจะไปหาแหล่งใดเพื่อขอคำแนะนำในการกำหนดวิธีการจัดหาเงินทุนที่ได้ผล?

คุณจะพึ่งพาเหตุผลของคุณเองอย่างเคร่งครัดหรือคุณจะค้นหาหน้าพระวณะที่พระเจ้าเปิดเผยและเป็นลา
ยลักษณะอักษรหรือไม่?

หวังว่าคุณจะเลือกหลักสูตรหลัง นี่คือนี่ที่คริสตจักรของพระเจ้าได้ทำจริงๆ

จิตใจของพระเจ้า

พระคัมภีร์เป็นหนังสือสอนของผู้สร้าง

เป็นบันทึกเกี่ยวกับการติดต่อส่วนตัวของพระเจ้ากับการทรงสร้างมนุษย์ของพระองค์ตลอดหลายศตวรรษ
และด้วยเหตุนี้จึงเผยให้เห็นพระทัยของพระเจ้า อัครสาวกเปาโลที่สั่งสอนคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปีเขียนว่า:
"จงให้ความคิดนี้อยู่ในตัวคุณ ซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์ด้วย" (ฟิลิปปี 2:5)

เป็นความรับผิดชอบของคริสเตียนที่จะแสวงหาพระคำริของพระเจ้าในทุกสิ่ง

พระเยซูตรัสว่า "มนุษย์จะไม่ดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียว

แต่โดยทุกถ้อยคำที่ออกจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า" (มัทธิว 4:4; ลูกา 4:4) พระทัยของพระเจ้า

พระประสงค์ของพระองค์ ถูกเปิดเผยตลอดทั้งพระคัมภีร์ไบเบิล

ถือเป็นความผิดพลาดอย่างร้ายแรงที่จะแยกส่วนใดส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ออกและกล่าวว่าเพียงส่วนเดียวแ
สดงถึงขอบเขตทั้งหมดของความคิดของพระเจ้าในหัวข้อใดๆ

คริสเตียนแท้ค้นหาพระคัมภีร์ตั้งแต่ต้นจนจบเพื่อสร้างหลักคำสอน เปาโลบอกทิโมธีผู้เผยแพร่งานศาสนา

"... ตั้งแต่วัยเด็กคุณคุ้นเคยกับงานเขียนอันศักดิ์สิทธิ์ [พันธสัญญาเดิม]

ซึ่งสามารถสอนคุณเพื่อความรอดผ่านศรัทธาในพระเยซูคริสต์

พระคัมภีร์ทั้งหมดได้รับแรงบันดาลใจจากพระเจ้าและเป็นประโยชน์สำหรับการสอน [หลักคำสอน KJV]

เพื่อการตักเตือน การแก้ไข และการฝึกฝนในความชอบธรรม ... " (2 ทิโมธี 3:15, 16, RSV)

เปาโลกล่าวถึงพันธสัญญาเดิมโดยเฉพาะในข้อนี้ ทั่วยี่สิบ

พันธสัญญาใหม่ยังไม่ได้เขียนและเป็นนักบุญเมื่อทิโมธียังเป็นเด็ก

พันธสัญญาใหม่ก่อตั้งขึ้นบนพันธสัญญาเดิม พระคำริของพระเจ้าสะท้อนให้เห็นตลอดทั้งพระคัมภีร์
ตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงวิวรณ์

แม้ว่าคริสตจักรของพระเจ้าเป็นคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่
ดำเนินชีวิตตามเงื่อนไขของพันธสัญญาใหม่
แต่ก็ไม่ปฏิเสธส่วนใดส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์เมื่อกำหนดหลักคำสอนและคำสอน เรา
"ค้นคว้าพระคัมภีร์ทุกวัน" (กิจการ 17:11) เพื่อที่จะกำหนดว่าพระคำของพระคริสต์เป็นอย่างไรในทุกเรื่อง
("พระคัมภีร์" ที่อ้างถึงในข้อนี้ บังเอิญ น่าจะเป็นพันธสัญญาเดิม!)

ความต้องการของงาน

มีคริสตจักรของพระเจ้าเสมอมานับตั้งแต่วันสำคัญในวันฟื้นเทออสต์เมื่อพระเจ้าเทพะวิญญาณบริสุทธิ์
ของพระองค์ลงบนกลุ่มเล็กๆ ที่ชุมนุมกันในกรุงเยรูซาเล็มเป็นครั้งแรก (กิจการ 1 และ 2)
คริสตจักรมีหน้าที่รับผิดชอบอย่างต่อเนื่อง—ในการสั่งสอนพระกิตติคุณแห่งอาณาจักรของพระเจ้า

พระเยซูทรงสั่งสาวกสิบสองคนเดิมว่า "เหตุฉะนั้นจงไปสั่งสอนประชาชาติทั้งปวง
ให้บัพติศมาในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์
จงสอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราสั่งเจ้าไว้ และ แท้จริงข้าพเจ้าอยู่กับท่านเสมอ
กระทั่งถึงวาระสิ้น โลก [ตอนปลาย RSV]" (มัทธิว 28:19, 20)

นี่เป็นงานมอบหมายที่ยิ่งใหญ่ของศาสนจักรในทุกยุคทุกสมัย
พระเยซูไม่ได้เริ่มต้นคริสตจักรของพระองค์ในศตวรรษแรกเพียงเพื่อให้คริสตจักรสิ้นพระชนม์ในครั้งที่สอง
แน่นอน พระองค์ทรงทราบว่าอัครสาวกดั้งเดิมจะต้องตายในที่สุด กระนั้นถ้อยคำของพวกเขา—
พระวาจาของพระองค์—จะคงอยู่ในพระคัมภีร์ ย่อมต้องมีครูอยู่เสมอ
มีความจำเป็นเสมอที่จะประกาศพระกิตติคุณที่พบในพระคัมภีร์เหล่านั้น

พระเจ้าพระบิดาส่งพระเยซูคริสต์เข้ามาในโลกด้วยข่าวสารแห่งความหวังและความรอด
พระคริสต์ประทานข้อความนั้นแก่สาวกสิบสองคนของพระองค์ซึ่งเป็นอัครสาวก (ผู้ส่งสาร) ของพระคำ
พวกเขาสั่งสอนพระกิตติคุณ ตั้งคริสตจักร และแต่งตั้งผู้ปฏิบัติศาสนกิจเพื่อสั่งสอนพระกิตติคุณต่อไป
พระเยซูทรงอธิษฐานเพื่อผู้ที่สืบทอดต่อจากอัครสาวกดั้งเดิม: "เมื่อพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์เข้ามาในโลก
ข้าพระองค์ก็ส่งพวกเขาเข้ามาในโลกด้วย ... ข้าพระองค์ไม่ได้อธิษฐานเพื่อสิ่งเหล่านี้เพียงลำพัง
แต่สำหรับพวกเขาที่เชื่อในข้าพระองค์ผ่านทางพวกเขา คำพูด" (ยอห์น 17:18, 20)

พระเยซูทรงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ประสบความสำเร็จทั้งสิบสองคน! พระองค์ทรงทราบดีว่า "ประตุนรก" -
หลุมศพ - จะไม่มีวันชนะคริสตจักรที่แท้จริงของพระองค์ (มัทธิว 16:18)
คริสตจักรของพระเจ้ายังมีชีวิตอยู่อย่างมากในปัจจุบัน —
และประกาศพระกิตติคุณของพระคริสต์อย่างแข็งขัน!

พระเจ้ายังคง "เพิ่มคริสตจักรทุกวันอย่างที่เราจะรอด" (กิจการ 2:47)

และมีการเพิ่มผู้เชื่อแต่ละคนอย่างไร? โดยการประกาศข่าวประเสริฐ!

คริสตจักรที่มองเห็นได้

ถ้าพระกิตติคุณไม่ได้รับการประกาศครั้งแรก คริสตจักรของพระเจ้าก็จะไม่มี คริสตจักรเป็นผลแห่งพระกิตติคุณ คริสตจักรเป็นความสว่างของโลก เป็นแสงสว่างที่แท้จริงเพียงแห่งเดียวไม่ว่าจะอยู่ที่ใด แต่แสงที่ซ่อนเร้นไว้มีค่าอะไรเล่า?

คริสตจักรจะต้องเป็นที่รู้จัก นี่คือน้ำที่พระเยซูสอนว่า "ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก เมืองที่ตั้งอยู่บนเนินเขาจะซ่อนไว้ไม่ได้ คนทั้งปวงไม่จุดเทียนแล้ววางไว้ได้ดัง แต่ตั้งไว้บนเชิงเทียน และให้แสงสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในบ้าน" (มัทธิว 5:14-15)

หลังจากยกตัวอย่างที่สำคัญนี้แล้ว พระเยซูทรงสั่งเหล่าสาวกให้ "ให้ความสว่างของท่านฉายส่องต่อหน้ามนุษย์ เพื่อพวกเขาจะได้มองเห็นการดีของท่าน และสรรเสริญพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์" (ข้อ 16)

พระเยซูต้องการให้คริสตจักรของพระองค์ปรากฏให้เห็น - ให้เห็นและได้ยิน! "งานดี" หลักของคริสตจักรคือการสั่งสอนพระกิตติคุณ หลังจากทีสิบสองคนเดิมได้รับมอบหมาย พระเจ้าก็เริ่มเรียกคนอื่นๆ มาที่งานนี้

ประวัติศาสตร์จักรและส่วนสิบล่าสุด

ในประวัติศาสตร์ล่าสุดของคริสตจักรทั่วโลกของพระเจ้า ข้อเท็จจริงนั้นชัดเจน ในอัตชีวประวัติของเซอร์เบิร์ต ดับเบิลยู. อาร์มสตรอง ฉบับปี 1973 เราสามารถพบจุดที่ให้ความกระจ่างว่าความรู้เรื่องส่วนสิบได้รับความสนใจจากนายอาร์มสตรองอย่างไร

ในหน้า 412 เราอ่านว่า "ฉันรู้ว่าพระเจ้าคัมภีร์มีเรื่องเล็กน้อยที่จะพูดเกี่ยวกับรายได้ส่วนสิบ กระนั้นก็ไม่เคยชัดเจนเลย ... ฉันได้ศึกษาเรื่องส่วนสิบเป็นพิเศษและละเอียดถี่ถ้วน เราเห็นความผิดพลาดที่เราทำและเริ่มฝึกฝนส่วนสิบอย่างเข้มงวด เรามีเพียงเล็กน้อยในมือ แต่เราส่งหนึ่งในสิบของจำนวนนั้น รวมเงินบริจาค ให้กับเหรียญการประชุมใหญ่โอเรกอน วันนั้นเอง ทางเปิดให้เรา เพื่อคุณไว้ที่บ้านได้มีอาหารเพียงพอ ... จากวันนั้นเราไม่เคยต้องหิวโหยจริงๆ เลย ... เพราะความยากจนทางการเงิน ตั้งแต่นั้นมา

เราได้ยินคะแนนและคะแนนของประวัติกรณีสถิตของผู้อื่นที่เป็น รุ่งเรืองในทันที เมื่อพวกเขาเริ่ม ส่วนสิบ แต่เราเองต้องผ่านประสบการณ์เดียวกันนี้ ... ทางที่ยากลำบาก"

คริสตจักรของพระเจ้าซึ่งเซอร์เบิร์ต ดับเบิลยู. และโลมา ดี. อาร์มสตรองร่วมคบหากันในช่วงต้นทศวรรษ 1930 เป็นโบสถ์ส่วนสิบ สมาชิกหลายคนออกมาจากนิกายต่างๆ ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา และเริ่มจ่ายส่วนสิบ ซึ่งเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่ถูกลืมไปโดยทั่วไปในโลกของศาสนาคริสต์

ตัวอย่างเช่น ในเมืองอันท็อกที่เป็นคนต่างชาติ มี “ศาสดาพยากรณ์และครู” หลายคน—บารนาบัส, ลิเมโอน, ลูเซียส, มานาเอน และเซาโล. หลังจากที่บุคคลเหล่านี้สร้างประวัติการรับใช้มาระยะหนึ่งแล้ว พระเจ้าได้สั่งสอนผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า "... แยกบารนาบัสกับเซาโลออกจากงานที่เราเรียกพวกเขามา" (กิจการ 13:1-2)

ซาอูล (ซึ่งเปลี่ยนชื่อเป็นเปาโล) และบารนาบัสก็ออกไปประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า (กิจการ 13:32, 49; 20:25) การประกาศข่าวประเสริฐแก่ทั้งชาวยิวและคนต่างชาติมักเรียกกันว่า "งาน" (กิจการ 5:38; 13:2; 15:38; โรม 14:20; ฟิลิปปี 2:30)

งานนั้นตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมาได้ส่งผลให้เกิดความเชื่อของคนจำนวนมาก หลายหมื่นคนหันมาหาพระคริสต์ผ่านการเทศนาของข่าวประเสริฐ ดังที่พระเยซูตรัสกับคนในสมัยของพระองค์ว่า "... นี่คือนานของพระเจ้า ที่พวกเจ้าเชื่อในพระองค์ [พระคริสต์] ผู้ซึ่งพระองค์ [พระบิดา] ทรงส่งมา" (ยอห์น 6:29)

จากพระคัมภีร์เป็นที่ชัดเจนว่าคริสตจักรของพระเจ้ามีความรับผิดชอบอย่างต่อเนื่องต่อพระพักตร์พระเจ้า ในการสั่งสอนพระกิตติคุณแห่งความรอดแห่งราชอาณาจักรต่อไป และเปลี่ยนผู้คนให้มาหาพระคริสต์มากขึ้นเรื่อยๆ เพื่อรอการเสด็จกลับมาของพระองค์ ดังที่เปาโลกล่าวว่า "... ข้าพเจ้ามีความจำเป็น แท้จริง วิบัติแก่ข้าพเจ้าแล้ว หากข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐ!" (1 โครินธ์ 9:16.)

แต่เปาโลจินตนาการถึงความสำเร็จของภารกิจสำคัญนี้อย่างไร สังเกตข้อความและบริบทของทั้งบท 1 โครินธ์ 9 เปาโลกำลังปกป้องการเป็นอัครสาวกของเขา เขายืนยันสิทธิที่จะได้รับการสนับสนุนจากศาสนจักรเช่นเดียวกับอัครสาวกคนอื่นๆ ที่ได้รับการสนับสนุน แม้แต่พระเยซู (“พระเจ้า”) ได้บัญชาว่าบรรดาผู้ประกาศข่าวประเสริฐจะต้องหาเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐ (ข้อ 14)

จริงอยู่ที่ เปาโลเต็มใจทำงานด้วยมือของเขาเองเมื่อจำเป็นเพื่อหลีกเลี่ยงความขุ่นเคืองหรือเพียงเพราะไม่มีใครช่วยเหลือเขา (กิจการ 18:1-4; 1 โครินธ์ 9:15-18)

แต่เขานั้นความจริงที่ว่า การสนับสนุนการเทศนาของพระคำไม่ใช่แค่ความคิดที่ดี แต่เป็นพระบัญชาที่แท้จริงของพระเยซูเอง

พระคริสต์ไม่ได้สับเปลี่ยนคำพูดเมื่อพระองค์ทรงส่งสาวกออกไปประกาศพระวจนะ: "ไม่ว่าท่านจะเข้าไปในบ้านใด .... ให้อยู่ในบ้านเดียวกันโดยกินและดื่มสิ่งที่พวกเขาจัดเตรียมไว้เพราะว่าคนงานสมควรได้รับค่าจ้างของเขา"

(ลูกา 10:5, 7, RSV). ผู้เชื่อมีหน้าที่สนับสนุนงานมอบหมายของพระเยซูและสาวกของพระองค์ หากพวกเขาปฏิเสธ "ในวันนั้นจะทนได้สำหรับเมืองโสโดม ..." (ข้อ 12, RSV)

การสนับสนุนพันธกิจของพระวาระของพระเจ้าเป็นคำสั่งในพันธสัญญาใหม่ซึ่งไม่สามารถปฏิเสธได้โดยผู้ที่อ้างว่าติดตามพระคริสต์และคริสตจักรในยุคแรก

คริสตจักรทุกวันนี้ยังคงมีค่าคอมมิชชั่น — ค่าคอมมิชชั่นนั้นจะต้องได้รับการสนับสนุนด้านการเงิน ต้องใช้เงินเพื่อเข้าถึงโลกสมัยใหม่ด้วยวิธีการสื่อสารมวลชนสมัยใหม่ ต้องใช้เงินทุนเพื่อจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกทางกายภาพที่จำเป็นในการถ่ายทอดข่าวสารนั้น เพื่อฝึกอบรมผู้ปฏิบัติศาสนกิจให้ดูแลฝูงแกะซึ่งเกิดขึ้นจากการเทศนา และเพื่อดูแลประชาคมในท้องถิ่น

งานของพระเจ้าเพิ่มขึ้นอย่างมาก และค่าใช้จ่ายในการประกาศข่าวประเสริฐและการให้อาหารแก่ฝูงแกะที่เป็นผลสำเร็จกลายเป็นสิ่งมหัศจรรย์ !

หลายปีก่อน ในช่วงเริ่มต้นของงานของพระเจ้าในปัจจุบัน เฮอร์เบิร์ต ดับเบิลยู. อาร์มสตรองต้องเผชิญกับคำถามว่าจะหาเงินทุนสำหรับงานอันยิ่งใหญ่ที่รออยู่ได้อย่างไร ในอดีต ศาสนจักรของพระเจ้าเป็นเจ้าของระบบส่วนสิบ (ดูรอบหน้า 10) คำว่า "ส่วนสิบ" แท้จริงแล้วหมายถึง "สิบ" ในภาษาอังกฤษโบราณ

ส่วนสิบเป็นแนวคิดในพระคัมภีร์

ไม่มีนักวิชาการพระคัมภีร์คนใดปฏิเสธว่าส่วนสิบ ("สิบส่วน") เป็นพระคัมภีร์ พระเจ้ารับส่วนสิบของอับราฮัมและยาโคบ (ปฐมกาล 14: 28) พระองค์ทรงใช้ระบบส่วนสิบเพื่อเป็นเงินทุนสำหรับความต้องการทางศาสนาและทางโลกของระบอบการปกครองของพระองค์เอง (กันดารวิถี 18:21; เลวี 27:30 เป็นต้น) ส่วนสิบดำเนินไปอย่างไม่ราบรื่นตลอดยุคของผู้พิพากษาและกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์ พระเจ้าตรัสด้วยวาจาให้ชนชาติยูดาห์ห่มโยบส่วนสิบของเขาในสมัยมาลาคี — หนึ่งในผู้เผยพระวาระรุ่นหลัง (มาลาคี 3)

พระเยซูตรัสถึงส่วนสิบในพันธสัญญาใหม่ (เปรียบเทียบ มัทธิว 23:23; ลูกา 11:42); อัครสาวกเปาโลเขียนเรื่องนี้ไว้ในหนังสือเกี่ยวกับฐานะปุโรหิตของเขา (ฮีบรู 7)

เห็นได้ชัดว่าส่วนสิบเป็นแนวคิดในพระคัมภีร์ไบเบิล ภาพรวมในพระคัมภีร์ที่ค่อนข้างครอบคลุมของหัวข้อนี้มีความจำเป็นในการอธิบายว่าทำไมคริสตจักรของพระเจ้าจึงใช้ระบบการเงินตามสัดส่วนนี้ในปัจจุบัน

บทที่สอง

ส่วนสิบในสมัยโบราณ

บันทึกมีมากด้วยบัญชีส่วนสิบทั้งในระบบการปกครองของอิสราเอลและคนต่างชาติ! สิบเปอร์เซ็นต์เป็นเปอร์เซ็นต์ตามธรรมชาติ ดูเหมือนว่ามีเหตุผลที่จะแบ่งสิ่งต่าง ๆ เป็นสิบ บางทีนั่นอาจเป็นจุดเริ่มต้นของระบบทศนิยม

ไม่ว่าในกรณีใด ส่วนสิบไม่ใช่วิธีปฏิบัติที่จำกัดอยู่เฉพาะในระบบประชาธิปไตยของอิสราเอล — มีการใช้งานกันทั่วไปทั่วโลกมานานหลายศตวรรษ เป็นเรื่องยากมากที่จะอ่านตัวอย่างที่ผู้นำร้องขอรายได้ที่เก้าหรือสิบเอ็ดของรายได้ของใครบางคนเป็นภาษีหรือการจัดเก็บ

แน่นอน ความกังวลหลักของเราในจุลสารเล่มนี้เกี่ยวกับบันทึกในพระคัมภีร์ ไม่ใช่เรื่องราวทางโลก

บันทึกพระคัมภีร์

บันทึกที่เก่าแก่ที่สุดของใครก็ตามที่มอบส่วนสิบ (สิบ) ของสิ่งใด ๆ ให้กับทุกคนพบได้ในปฐมกาล 14 ประมาณสี่ศตวรรษก่อนโมเสส ในการสู้รบระหว่างกษัตริย์และกองทัพต่างๆ ในวันนี้ หลานชายของอับราม (ยังไม่ได้เปลี่ยนชื่อเป็นอับราฮัม) ถูกจับไปเป็นเชลย อับรามออกเดินทางเพื่อช่วยเหลือเขาด้วยความช่วยเหลือจากกองทัพเล็กๆ และประสบความสำเร็จพร้อมกับหลานชายของเขา อับรามนำโจรจำนวนมากกลับมาจากการณรงค์หาเสียง (ข้อ 16) เป็นโอกาสอันน่ายินดียิ่ง

บัดนี้จึงหยิบเรื่องราวในข้อ 17:

"และกษัตริย์แห่งเมือง โสโดมก็ออกไปพบเขาหลังจากที่เขากลับมาจากการฆ่าฟันของเคโดร์ลาโอเมอร์และกษัตริย์ที่อยู่กับเขาที่หุบเขาซาเวห์ซึ่งเป็นหุบเขาของกษัตริย์ และกษัตริย์เมลคีเซเดคแห่งซาเลม [ซึ่งหมายถึง 'สันติ' ในเวลาต่อมาคือกรุงเยรูซาเล็ม] ได้นำขนมปังและเหล้าองุ่นออกมา เขาเป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด และอวยพรเขา และกล่าวว่า "สาธุการแด่อับรามของพระเจ้าผู้สูงสุด

ผู้ทรงครอบครองฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก สาธุ สาธุ สาธุ สาธุ สาธุ สาธุ แต่พระเจ้าผู้สูงสุด

ผู้ทรงมอบศัตรูของท่านไว้ในมือของท่าน และพระองค์ [อับราม] ประทานส่วนสิบแก่เขา [ส่วนสิบ [ส่วนสิบในภาษาฮีบรู] ของทั้งหมด" (ปฐมกาล 14:17- 20).

(ฮีบรู 7:4 กล่าวว่าส่วนสิบได้รับการโจรกรรมหรือ "การริบของ" ของการสู้รบ — รวมทั้งผลิตภัณฑ์นอกภาคเกษตร)

อับรามได้ปฏิบัติตามกฎโบราณในเรื่องส่วนสิบแก่เมลคีเซเดค —

ตัวแทนปุโรหิตของพระเจ้าเป็นผู้ทรงฤทธานุภาพหรือไม่ หรือนี่เป็นเพียงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียว? หากอับรามไม่เคยจ่ายส่วนสิบมาก่อน – และเขาไม่เคยจ่ายอีกเลยหรือ

ปัจจัยหลายประการในบัญญัตินี้มีความสำคัญอย่างมากในการตอบคำถามเหล่านี้ เราได้รับแจ้งว่าเมลคีเซเดคเป็น "ปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด" เรายังได้รับแจ้งด้วยว่าอับรามเป็น "พระเจ้าผู้สูงสุด" และเราได้รับแจ้งว่าพระเจ้าสูงสุดคือ "ผู้ครอบครองสวรรค์และโลก" (ปฐมกาล 14:19)

ส่วนสิบ ในบริบทนี้

เห็นได้ชัดว่าเป็นการรับทราบโดยตรงถึงอำนาจอธิปไตยและการปกครองของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก น่าสนใจ พระเจ้าเปิดเผยในเวลาต่อมาว่า "เงินเป็นของฉัน และทองคำเป็นของฉัน พระเจ้าจอมโยธาตรี" (ฮักกัย 2:8) การให้พระเจ้ากินหนึ่งในสิบของสิ่งที่เป็นของพระองค์ทั้งหมด เห็นได้ชัดว่าเป็นวิธีการยอมรับความเป็นเจ้าของของพระเจ้าในความมั่งคั่งทุกประเภท

บันทึกระบุว่าของที่รับได้เป็นของอับราฮัมโดยสิทธิในการพิชิต สังเกตว่าท่านมอบส่วนสิบแก่เมลคีเซเดคก่อนจะหารือเรื่องการแจกจ่ายต่อไปกับกษัตริย์เมืองโสโดม

มรดกของอับราฮัม

อับราฮัมได้ชื่อว่าเป็น "บิดาของผู้ศรัทธา" (ดู โรม 4) ชีวิตของเขาเป็นแบบอย่าง ศรัทธาของเขาเป็นแบบอย่างของผู้เชื่อและคริสเตียนทุกคน พระเจ้าบันทึกการกระทำส่วนสิบของอับรามด้วยเหตุผลหนึ่ง — เพื่อให้คริสเตียนมีตัวอย่างจากชีวิตของชายผู้ชอบธรรมคนนี้ เปาโลบอกคริสตจักรเมืองโครินเธียน โดยพูดถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่อธิบายไว้ในพันธสัญญาเดิมว่า "บัดนี้สิ่งทั้งปวง ได้เกิดขึ้นแก่พวกเขาเพื่อเป็นตัวอย่าง [ตัวอย่าง] สิ่งเหล่านี้เขียนขึ้นเพื่อตักเตือนเรา ผู้ซึ่งอวสานของโลก [ยุค] มาถึงแล้ว" (1 โครินธ์ 10:11)

แน่นอนว่าส่วนสิบในมุมมองของการเลียนแบบหรือทำตามศรัทธาและการเชื่อฟังของอับราฮัมจะเป็นแนวปฏิบัติของคริสเตียน กาลาเทีย 3:29 เป็นข้อพระคัมภีร์หลักในหัวข้อนี้: "และถ้าท่านเป็นของพระคริสต์ ท่านก็เป็นพงศ์พันธุ์ [ลูกหลาน] ของอับราฮัม และเป็นทายาทตามพระสัญญา" นอกจากนี้ เราได้รับแจ้งว่า "จงมองดูอับราฮัมบิดาของเจ้า และหาซาราห์ที่คลอดเจ้า เพราะเราเรียกเขาแต่ผู้เดียว และอวยพรเขา และเพิ่มพูนเขา" (อิสยาห์ 51:2)

ในชุมชนชาวยิวในสมัยของพระเยซู

เราแทบจะไม่สามารถได้รับการชมเชยมากไปกว่าการถูกเรียกว่าเป็นบุตรหรือธิดาของอับราฮัม สังเกตดูคา 13:16 ในเรื่องนี้

พระคริสต์กำลังอธิบายกับพวกฟาริสีว่าเหตุใดพระองค์จึงทรงรักษาผู้หญิงคนหนึ่งในวันสะบาโต เขาถามว่า: "และผู้หญิงคนนี้ซึ่งเป็นบุตรสาวของอับราฮัมซึ่งชาติานได้ผูกมัดไว้เมื่อสิบแปดปีนี้จะต้องหลุดพ้นจากพันธนาการนี้ในวันสะบาโตไม่ใช่หรือ"

ตัวอย่างที่สอง

พระผู้เป็นเจ้าประทานการกล่าวถึงการปฏิบัติส่วนสิบอีกครั้งก่อนสมัยของโมเสสและการจัดตั้งระบอบปราชญ์ปไตยอีกครั้งหนึ่ง เป็นเรื่องราวของยาโคบว่า “ยาโคบปฏิญาณว่า ถ้าพระเจ้าจะสถิตกับข้าพเจ้า และจะทรงรักษาข้าพเจ้าในทางที่ข้าพเจ้าไป และจะประทานขนมปังให้ข้าพเจ้ากิน และเครื่องแต่งกายเพื่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากลับมาที่บ้านบิดาอย่างสงบสุขอีก แล้วพระเจ้าจะทรงเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า และศิลาซึ่งข้าพเจ้าได้ตั้งไว้เป็นเสา จะเป็นพระนิเวศของพระเจ้า และบรรดาสิ่งที่ท่านจะให้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะมอบหนึ่งในสิบแก่ข้าพเจ้าเป็นแน่ เจ้า” (ปฐมกาล 28:20-22)

อีกครั้ง ส่วนสิบในสมัยปฏิวัติเป็นการกระทำหรือการแสดงออกของการนมัสการ ในกรณีนี้มีความเกี่ยวข้องอย่างชัดเจนกับการตั้งแท่นบูชาหรือเสาซึ่งจะเป็น "พระนิเวศของพระเจ้า" (ข้อ 22)

บทที่สาม

ยุคโมเสสและยุคหลัง

ส่วนสิบไม่ได้กล่าวถึงอีกในเพนทาเทอชทุกจนถึงสมัยของโมเสส —กับการจัดตั้งฐานะปุโรหิตในอิสราเอล

ส่วนสิบเลวี

"บุตรของเลวี" อัครสาวกเปาโลกล่าวในศตวรรษต่อมา "... มีพระบัญชาให้เอาส่วนสิบของประชากรตามกฎหมาย ... " (ฮีบรู 7:5) คนเลวีรับส่วนสิบ แต่เป็นส่วนทศนิยมของพวกเขาหรือ?

ไม่เป็นไปตามกฎหมาย! โมเสสได้กล่าวว่า: "และส่วนสิบทั้งหมดของแผ่นดิน ไม่ว่าเมล็ดพืชในแผ่นดินหรือผลของต้นไม้ เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นของบริสุทธีแต่พระเจ้า" (เลวีนิติ 27:30) ส่วนสิบเป็นของพระเจ้า เช่นเดียวกับวันสะบาโต เป็น "ศักดิ์สิทธิ์" ที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์เพื่อการใช้ประโยชน์และจุดประสงค์ของพระเจ้า พระเจ้าเพียงแต่กำหนดวิธีการใช้ส่วนสิบของพระองค์

ในเวลานั้น พระเจ้าได้กำหนดให้ส่วนสิบสำหรับชาวเลวีและปุโรหิตใช้สำหรับการทำงานในพลับพลา พระเจ้าตรัสว่า "และคุณเถิด เราได้ให้ลูกหลานของเลวีทั้งสิบคนในอิสราเอลเป็นมรดก สำหรับการปรนนิบัติที่พวกเขาจะใช้ แม้กระทั่งการปรนนิบัติในพลับพลาแห่งชุมนุม" (กันดารวิถี 18:21) ส่วนสิบเป็นตัวแทนของ "รางวัล" หรือค่าจ้างของปุโรหิตและคนเลวีสำหรับการรับใช้ที่พวกเขาทำ พระเจ้าได้กำหนดไว้—ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกฎของโมเสส—ว่าจะใช้ส่วนสิบอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์อย่างไรในช่วงระยะเวลาของระบอบการปกครองของอิสราเอล

หลังจากโมเสส

ประวัติศาสตร์ของอิสราเอล นับตั้งแต่โมเสสสิ้นพระชนม์ เป็นประวัติศาสตร์แห่งความเสื่อมโทรมและการฟื้นฟู ประเทศชาติผ่านหลายขั้นตอน ความกระตือรือร้นทางศาสนาและความร่ำร้อนของผู้คนค่อยๆ เสื่อมโทรมลงด้วยความสม่าเสมอที่ซ้ำซากจำเจ พวกเขาไม่เคยสม่าเสมอในการนมัสการพระเจ้า ครั้งแล้วครั้งเล่าที่พระเจ้าส่งผู้พิพากษาไปเตือนประเทศชาติถึงความหละหลวมฝ่ายวิญญาณ บางครั้งพวกเขาจะตอบสนองต่อคำเตือนของพระเจ้าเพียงเพื่อจะกลับเข้าสู่ความทุกข์ระทมของชาติ

ในสมัยของซามูเอล ประชาชนเรียกร่องกษัตริย์เหมือนคนต่างชาติที่อยู่รายรอบ พระเจ้าอนุญาต แต่ตั้งซามูเอลให้ "ประท้วงอย่างเคร่งครัด" และอธิบายว่าการมีกษัตริย์เช่นนี้เป็นอย่างไร เป็นที่น่าสนใจที่จะสังเกตข้อหนึ่ง โดยเฉพาะในเรื่องนี้: "และพระองค์ [กษัตริย์] จะทรงรับหนึ่งในสิบของพงศ์พันธุ์ของเจ้าและจากสวนองุ่นของเจ้า และมอบให้แก่เจ้าหน้าที่ของเขา และแก่ข้าราชการของเขา" (1 ซามูเอล 8:15)

ที่สิบหรือ "ส่วนสิบ" นี้จริง ๆ แล้วจะเป็นรูปแบบของการเก็บภาษี นี่จะมากกว่าและเหนือส่วนสิบที่จ่ายให้กับพระเจ้า พวกเขายังคงเป็นหนี้ส่วนสิบต่อพระเจ้า — มันคือ "สิ่งศักดิ์สิทธิ์" ซึ่งแยกไว้ต่างหากสำหรับการใช้งานเฉพาะพระองค์

ข้อสรุปที่ชัดเจนอีกประการหนึ่งคือ การเรียกร่องก่อนหน้าของพระเจ้ามาก่อน ไม่ว่ารัฐบาลรูปแบบใดที่มนุษย์สร้างขึ้น หรือระบบภาษีที่มนุษย์คิดขึ้นเองก็ตาม

มันไม่เหมือนกันในโลกปัจจุบันหรือไม่? สินค้าอะไรมีราคาแพงกว่ารัฐบาล? ทุกวันนี้ ทุกคนส่วนใหญ่จ่ายมากกว่าหนึ่งในสิบของรายได้เป็นภาษี ค่าธรรมเนียม ใบอนุญาต ฯลฯ เพื่อจ่ายสำหรับสิทธิพิเศษของรัฐบาลมนุษย์! แต่สิ่งนี้ไม่ได้ลบล้างข้อกำหนดในการจ่ายส่วนสิบให้กับพระเจ้าในวันนี้ มากกว่าที่เคยทำในตอนนั้น

การละทิ้งความเชื่อและการฟื้นฟู

เมื่อชาติอิสราเอลเดินทางผ่านทางเดินแห่งประวัติศาสตร์ อาณาจักรถูกแยกออก (หลังจากการสิ้นพระชนม์ของโซโลมอน) ออกเป็นสองส่วน: ราชวงศ์ทางเหนือของอิสราเอลและราชวงศ์ทางใต้ของยูดาห์ การเสื่อมถอยอย่างต่อเนื่องและยาวนานในการบูชาตามการเตือนลอยไปสู่รูปเคารพและลัทธินอกรีตอย่างค่อยเป็นค่อยไป และด้วยเหตุนี้ ราชวงศ์ทั้งเก้าราชวงศ์และกษัตริย์อีกสิบเก้าองค์ต่อมา ราชวงศ์อิสราเอลจึงตกไปเป็นเชลยระดับชาติของอัสซีเรีย ชาติไม่เคยกลับคืนสู่ดินแดนปาเลสไตน์

ยูดาห์ทางตอนใต้สามารถรักษาความสัมพันธ์กับพระเจ้าได้ค่อนข้างนาน - อาจเนื่องมาจากการมีอยู่ของพระวิหารและบริการของพระวิหาร แต่ในที่สุดพวกเขาก็พราวจากพระเจ้าและตกไปเป็นเชลยด้วยน้ำมือของชาวเคลเดีย (บาบิโลน)

หลายทศวรรษต่อมา ในสมัยเปอร์เซีย พวกเขาออกจากการเป็นเชลยนั้น พวกเขาประมาณ 50,000 คนกลับไปปาเลสไตน์และกรุงเยรูซาเล็ม ภายใต้การนำของเศรุบบาเบล เอสรา และเนหะมีห์ พระวิหารและเมืองได้รับการฟื้นฟูและชาวเลวีคืนสถานะ บริการพระวิหารกลับมาทำงานและระบบส่วนสิบได้รับการฟื้นฟู เนหะมีห์ในฐานะผู้ว่าการ ได้สถาปนาเครื่องบูชาและพิธีกรรมต่างๆ ของชาวเลวีขึ้นมาใหม่

มีมติแล้วว่า "... เราควรนำผลแรกจากแป้งของเรา และเครื่องเช่นของเรา และผลของต้นไม้ทุกชนิด น้ำมันและน้ำมัน ไปถวายปุโรหิต ไปที่ห้อง [ภายหลังเรียกว่า 'โกดัง'] แห่งพระนิเวศของพระเจ้าของเรา และส่วนสิบของแผ่นดินของเราแก่คนเลวี เพื่อคนเลวีคนเดียวกันจะได้ส่วนสิบในทุกหัวเมืองที่เราเพาะปลูก และปุโรหิตบุตรชายของอาโรนจะอยู่กับคนเลวีเมื่อคนเลวี เอาส่วนสิบ และคนเลวีจะนำส่วนสิบของส่วนสิบมาที่พระนิเวศของพระเจ้าของเรา ไปที่ห้อง เข้าไปในคลัง" (เนหะมีห์ 10:37-38)

ปุโรหิตผู้เป็นลูกหลานของอาโรนได้รับหนึ่งในสิบของส่วนสิบทั้งหมดของชาวเลวีเพื่อปฏิบัติหน้าที่ปุโรหิต ตรวจจับที่ทุกคนขยันหมั่นเพียรทำหน้าที่รับผิดชอบในการจ่ายส่วนสิบ การบริการในพระวิหารก็เจริญรุ่งเรือง มันเป็นเวลาแห่งการฟื้นฟูอันน่าตื่นตะลึง ซึ่งเป็นยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาทางจิตวิญญาณสำหรับชาวยิวในสมัยนั้น

ข้อความของมาลาคีย์

อย่างไรก็ตาม เมื่อความกระตือรือร้นในระยะแรกหมดลง สถานการณ์ในหลังการถูกจองจำ ยูดาห์เริ่มเสื่อมลงอีกครั้ง. ผู้คนเริ่มมองไม่เห็นความรักที่พระเจ้ามีต่ออิสราเอล นักบวชเริ่มสนใจการเมืองและดูแลบริการของวัด พวกเขากลายเป็นเรื่องบังเอิญในการเลือกสัตว์สังเวท พระเจ้าประทานคำพ้องอันรุนแรงแก่พวกเขาผ่านทางผู้เผยพระวจนะมาลาคีย์ว่า "แต่เจ้า [ปุโรหิต] ถูกทิ้งให้พันทาง เจ้าได้กระทำให้คนเป็นอันมากสะดุดในธรรมบัญญัติ เจ้าได้ทำให้พันธสัญญาของเลวีเสื่อมทราม พระเจ้าจอมโยธาตรัส" (มาลาคีย์ 2:8)

พระเจ้าเตือนว่าพระองค์จะทรงชำระคนเลวีและปุโรหิตให้บริสุทธิ์ เพื่อลงโทษและชำระพวกเขา (มาลาคีย์ 3:3) เขาชี้ไปที่ประวัติของพวกเขา — ของอิสราเอลทั้งหมด — ของการละทิ้งศาสนพิธีและกฎหมายของพระองค์ตั้งแต่ยังเป็นทารกของชาติ (ข้อ 7)

พระเจ้าวิงวอนให้คนทั้งชาติกลับมาหาพระองค์ - เพื่อให้ความเคารพและให้เกียรติพระองค์อย่างสุดใจ - นมัสการพระองค์เท่าที่ควร เมื่อผู้คนถามพระเจ้าว่า "เราจะกลับที่ไหน" พระเจ้าตอบว่าอย่างไร "ชายคนหนึ่งจะปล้นพระเจ้าหรือ เจ้ายังปล้นเราอยู่ แต่เจ้าพูดว่า เราปล้นเจ้าไปเพื่ออะไร ในส่วนสิบและของถวาย" (ข้อ 8)

ทำไมพระเจ้าไม่ตรัสว่า "คนจะปล้นคนเลวได้หรือ?" ท้ายที่สุด พวกเขาคือคนที่ได้รับมอบหมายให้รับส่วนสิบของผู้คนไม่ใช่หรือ?

ทว่าพระเจ้ายังคงอ้างส่วนสิบเป็นของพระองค์
ทศนิยมเป็นสิ่งที่ใหญ่กว่าคนเลวหรือการบริหารงานของพวกเขา! มันเป็นของพระเจ้าเสมอ –
เขาแค่ปล่อยให้คนเลวใช้มัน

ประชาชนได้ปล้นพระเจ้าโดยไม่จ่ายให้คนเลว! สังเกตคำแถลงหลักธรรมของพระคริสต์ในเวลาต่อมา:
"สิ่งที่คุณทำกับพี่น้องของฉันเหล่านี้ น้อยที่สุด

จากนั้นมาลาคีย์ได้แสดงให้เห็นว่าพวกเขาถูกสาปแช่งเพราะไม่ได้นำส่วนสิบและของถวายมาไว้ในคลังพระวิหารของพระเจ้า หากพวกเขาจะกลับใจ
และบรรลुकฎส่วนสิบตามที่พระเจ้าทรงสั่งสอนผ่าน โมเสส พวกเขาจะได้รับพรอีกครั้ง
พระเจ้าถึงกับสัญญาจะตำหนิแมลงศัตรูพืชที่ทำลายพืชผลของพวกเขา
หากพวกมันจะปฏิบัติตามพันธะหน้าที่ต่อพระเจ้าและต่อชาวเลวีเท่านั้น แต่ผู้คน
(อย่างที่หลายคนยังทำอยู่ทุกวันนี้) อ้างว่า "เปล่าประโยชน์ที่จะปรนนิบัติพระเจ้า" และก็ไม่มีความหมายอะไร
(ข้อ 14)

โชคดียังมีบางคนในกรุงเยรูซาเล็มที่เอาใจใส่คำเตือนของพระเจ้าผ่านมาลาคีย์ พวกเขาตอบคำเตือน:
"แล้วบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระเจาก็พูดกันบ่อยๆและพระเจาก็สดับฟังและได้ยินและมีการเขียนหนังสือแห่งความทรงจำต่อหน้าผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้าและความคิดนั้นเกี่ยวกับพระนามของพระองค์" (ข้อ 16)

ส่วนสิบถวายเกียรติแด่พระเจ้า

ส่วนสิบอีกครั้ง—ในบริบทของข่าวสารของมาลาคีย์—เป็นมากกว่าพิธีการสำหรับพิธีในพระวิหาร
ปรากฏชัดแล้วชัดแจ้งเป็นการบูชา เป็นสัญลักษณ์ของความเต็มใจที่จะเคารพในอำนาจอธิปไตยของพระเจ้า
ซึ่งเป็นสัญญาณของการยอมจำนนต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า
และการยอมรับในการปกครองและการปกครองของพระองค์

การไม่จ่ายส่วนสิบดังที่แสดงโดยมาลาคีย์ พระเจ้าถือว่าการปล้นโดยทันที! เป็นการดูหมิ่นพระเจ้านั้นเป็นอีกอาการหนึ่งของการไม่เคารพพระเจ้าผู้สร้างในระดับชาติ
ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ในบทก่อนหน้าของมาลาคีย์ว่า "บุตรให้เกียรติบิดาของตน และเป็นผู้รับใช้นายของเขา
หากข้าพเจ้าเป็นบิดา เกียรติของข้าพเจ้าอยู่ที่ไหน" (มาลาคีย์ 1:6.)

การไม่เชื่อฟังพระเจ้าและรักษากฎหมายของพระองค์ไม่ใช่บาปในทุกวันนี้
พระเจ้าองค์เดียวกันไม่ได้ถามในวันนี้ว่า "เกียรติของเราอยู่ที่ไหน"

บทที่สี่

การสอนในพันธสัญญาใหม่

ในพันธสัญญาใหม่ งานของพระเจ้าเป็นงานแห่งศรัทธา

อัครสาวกของพระเยซูได้รับคำสั่งให้พึ่งพาพระเจ้าสำหรับการสนับสนุนงานของพวกเขา

พวกเขาได้รับคำสั่งไม่ให้กังวลหรือวิตกกังวลเกินควรเกี่ยวกับความต้องการทางร่างกายของพวกเขา —

พระเจ้าจะจัดเตรียมผ่านระบบที่เปิดเผยจากสวรรค์ (มัทธิว 6:30-34)

เนื่องจากมนุษย์ไม่สามารถปรนนิบัตินายสองคนได้ (ข้อ 24) - พระเจ้าและ "ทรัพย์ศฤงคาร" (ทรัพย์สมบัติ) -

พวกเขาได้รับการบอกกล่าวให้อุทิศอย่างเต็มที่เพื่องานประกาศข่าวประเสริฐ

พันธกิจของพระคริสต์ต้องมีอิสระที่จะจดจ่อกับงานพันธกิจเท่านั้น

งานของพระเจ้าและวิถีชีวิตไม่ใช่ข้อเสนอที่ทำเงิน แต่มีไว้เพื่อการให้ “จงให้แล้วจะได้” พระเยซูเจ้าตรัส (ลูกา 6:38)

ระบบสนับสนุน

ทว่าต้องใช้เงินเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ เงินนี้มาจากไหน? อัครสาวกเปาโลให้คำตอบว่า

"ท่านไม่รู้หรือว่าผู้ที่ปรนนิบัติสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็ดำรงชีวิตอยู่ในพระวิหาร?

และบรรดาผู้ที่รออยู่ที่แท่นบูชาก็เข้าร่วมแท่นบูชาด้วย" (1 โครินธ์ 9:13.)

ดังที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ เปาโลอยู่ที่นี้เพื่อบรรยายถึงระบบสนับสนุนของฐานะปุโรหิตแห่งอิสราเอล นักบวชได้รับหนึ่งในสิบของส่วนสิบของประชากรทั้งหมด (กันดารวิถี 18:26-28) "ถึงกระนั้น" เปาโลกล่าว "พระเจ้าได้ทรงกำหนดให้ผู้ที่สั่งสอนพระกิตติคุณดำเนินชีวิตตามข่าวประเสริฐ" (1 โครินธ์ 9:14)

เปาโลแสดงให้เห็นว่างานของพระเจ้าต้องได้รับการสนับสนุนจากบรรดาผู้ที่ได้สั่งสอนพระกิตติคุณแก่พวกเขา จริงอยู่ เปาโลไม่ได้ใช้สิทธิ์นี้เสมอไป (ข้อ 12) แต่คนอื่นใช้ (ข้อ 4-5) เปาโลและอัครสาวกคนอื่นๆ เห็นได้ชัดว่ามีอำนาจเรียกร้องการสนับสนุนทางการเงินจากผู้ที่ได้ยินและรับข่าวสารพระกิตติคุณจากพวกเขา

สิ่งที่พระคริสต์ตรัส

ในบางครั้งระหว่างการปฏิบัติศาสนกิจบนแผ่นดินโลกของพระคริสต์

พวกฟาริสีกลุ่มหนึ่งพยายามหาวิธีที่จะทำให้พระเยซูประณามพระองค์เองกับผู้มีอำนาจ

ฝ่ายการเมืองที่เรียกว่า "เฮโรด"

ร่วมกับพวกฟาริสีในความพยายามที่จะพัวพันกับพระคริสต์ในพระวาทะของพระองค์เอง

ชาวเฮโรดสนับสนุนครอบครัวของเฮโรดซึ่งตอนนั้นมีอำนาจ พวกเขาได้รับการ "ล่าแม่มด"

อย่างต่อเนื่องในความพยายามที่จะได้รับความโปรดปรานจากครอบครัวของเฮโรดด้วยการกวาดล้างผู้ที่ถูก

กล่าวหาว่าไม่จงรักภักดี

หลังจากถ้อยแถลงสั้นๆ เกี่ยวกับคำยืนยันที่ไม่จริงใจ (มัทธิว 22:16) พวกฟาริสีถามพระคริสต์ว่า "เหตุฉะนั้นจึงบอกพวกเราว่า เจ้าคิดอย่างไร การให้บรรณาการแก่ซีซาร์เป็นการชอบด้วยกฎหมายหรือไม่" (ข้อ 17.) เห็นได้ชัดว่าพวกเขากำลังหลอกล่อพระคริสต์ เห็นได้ชัดว่าพวกเขาหวังว่าพระองค์จะตรัสว่าไม่ควรส่งส่วยรัฐบาลโรมัน แต่พระเยซูไม่ได้หลอกง่ายขนาดนั้น!

เขาตอบว่า: "แสดงเงินส่วยให้ฉัน และพวกเขานำเงินหนึ่งเพนนิมาให้เขา และเขาพูดกับเขาว่า "รูปเคารพนี่เป็นของใคร" พวกเขาพูดกับเขาว่าของซีซาร์แล้วเขาก็พูดกับเขาว่า "จงมอบของให้ซีซาร์ของซีซาร์ และของของพระเจ้าสำหรับพระเจ้า" (ข้อ 19-21) นี่เป็นสิ่งที่น้อยกว่าคำตอบโดยตรง แต่ก็มีความน่าสนใจบางอย่าง!

สังเกตว่า: "... และสิ่งที่เป็นของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า" เราได้เห็นแล้วว่าหนึ่งใน "สิ่ง" ที่พระเจ้าตรัสอ้างคือส่วนสิบหรือส่วนสิบ บางที "สิ่งของ" อาจรวมถึงเครื่องบูชาประเภทต่างๆ ที่ผู้คนได้ถวายแด่พระเจ้าตั้งแต่สมัยของคาอินและอาเบล

สิ่งที่เรา "ถวายแด่พระเจ้า" เป็นเครื่องแสดงเกียรติแด่พระเจ้า พวกเขาแสดงความเคารพและความนับถือต่อพระองค์ โขโลมอนจับจิตวิญญาณของหลักการนี้ในสุภาษิต 3:9-10: "จงถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยทรัพย์สินของคุณ และด้วยผลแรกของการเพิ่มขึ้นทั้งหมดของคุณ ยิ่งนางของคุณจะเต็มไปด้วยความอุดมสมบูรณ์ และที่กคของคุณก็จะเต็มไปด้วยเหล่าองุ่นใหม่."

สัจพจน์นี้เป็นหลักการที่มีชีวิต ซึ่งอยู่เหนือกาลเวลา พื้นที่ และการบริหารงานของมนุษย์ อีกครั้งหนึ่ง ส่วนสิบคือการแสดงความเคารพ เกียรติ ความรัก และความเคารพต่อพระเจ้าผู้สร้าง

บทที่ห้า

ส่วนสิบและการให้ทาง

วิธีของพระเจ้าคือการให้! พระเจ้าเองเป็นผู้ให้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในจักรวาล พระเยซูทรงดำเนินตามวิถีชีวิต "ให้" นี้ในฐานะมนุษย์ เขากล่าวว่า "การให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ" (กิจการ 20:35)

พระเจ้าได้ทรงประทานให้มนุษย์อย่างต่อเนื่องตั้งแต่การทรงสร้างมนุษย์ เขาเริ่มต้นด้วยการให้ชายคนแรกคืออาดัมซึ่งเป็นภรรยา จากนั้นเขาได้มอบอำนาจให้มนุษย์ปกครองเหนือโลกและประชากรสัตว์ทั้งหมด รวมทั้งสวนที่มีภูมิตัดสนสวยงามสวยงามน่าอยู่

พระเจ้ายังให้กฎของอาดัมและเอวาเพื่อควบคุมความประพฤติของพวกเขา - เพื่อให้พวกเขาสามารถมีชีวิตที่มีความสุข อุดมสมบูรณ์ มีประสิทธิผล และสมบูรณ์ ครั้งแล้วครั้งเล่าตลอดประวัติศาสตร์ พระองค์ทรงขยายกฎพื้นฐานเหล่านั้นให้ครอบคลุมในหลักการทุกด้านของความประพฤติของมนุษย์

พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่องค์นั้นยังคงค้ำจุนระบบการดำรงชีวิตของการสร้างของพระองค์:
ดวงอาทิตย์ขึ้นเพื่อให้โลกอบอุ่นทุกวัน ฝนทำให้ชีวิตพืชสามารถดื่มธาตุอาหารจากพื้นดินได้
โปรดสังเกตถ้อยคำของดาวิด: “พระองค์ [พระเจ้า] ทรงบันดาลให้หญ้าออกขึ้นเพื่อฝูงสัตว์
และพืชให้มนุษย์ปลูก เพื่อพระองค์จะทรงนำอาหารออกจากดิน และเหล่าอู่น้ำเพื่อทำให้จิตใจมนุษย์ชื่นบาน
น้ำมันจะทำให้ พระพักตร์ของพระองค์ส่องแสง และขนมปิ้งจะทรงเสริมกำลังจิตใจมนุษย์” (สดุดี 104:14-
15, RSV)

วิธีการมากมายที่พระเจ้ามอบให้กับมนุษยชาติทุกวันมีมากมายเกินกว่าจะแจกแจงได้ดังนี้:

พระเจ้าเป็นเจ้าของโลก

1 พงศาวดาร 29:13, 14 — "... พระเจ้าของเรา เราขอบพระทัยพระองค์ ... สำหรับทุกสิ่งที่มาจากพระองค์
และจากพระองค์เองที่เราได้มอบให้พระองค์"

อพยพ 9:29 — "... โลกนี้เป็นของพระเจ้า"

อิสยาห์ 66:1, 2 — "พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ฟ้าสวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา
และแผ่นดินโลกเป็นที่วางเท้าของเรา ... เพราะสิ่งทั้งปวงเหล่านั้นที่มือของเราสร้างขึ้น..."

กิจการ 7:49, 50 — "สวรรค์เป็นบัลลังก์ของฉันและ โลกเป็นที่วางเท้าของฉัน ...
มือของเราไม่ได้สร้างสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดหรือ"

2 พงศกษัตริย์ 19:15 — "... พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ... พระองค์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก"

เยเรมีย์ 9:6 — “แม้พระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแต่ผู้เดียว พระองค์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ ฟ้าสวรรค์พร้อมด้วยบริวารทั้งสิ้น แผ่นดินโลก และสิ่งสารพัดที่อยู่ในนั้น ทะเล และสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้น และพระองค์ทรงรักษาไว้ทั้งหมด ... ”

เยเรมีย์ 27:5 — “เราได้สร้างโลก ทั้งมนุษย์และสัตว์ที่อยู่บนพื้นดิน โดยอำนาจอันยิ่งใหญ่ของเราและด้วยแขนที่เหยียดออกของเรา และได้มอบมันให้กับผู้ที่มันดูเหมือนตรงกับเรา”

ฮีบรู 1:10 — “พระองค์เจ้าข้า ในกาลเริ่มต้น พระองค์ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นพระราชกิจแห่งพระหัตถ์ของพระองค์”

กิจการ 17:24 — “พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกและสรรพสิ่งในนั้น เมื่อเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้าของแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก มิได้ประทับในพระวิหารซึ่งสร้างขึ้นด้วยมือเปล่า”

โยบ 12:9, 10 — “ใครไม่รู้ในสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดว่าพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำสิ่งนี้ วิญญาณ [ชีวิต] ของทุกสิ่งมีชีวิตและลมปราณของมวลมนุษย์อยู่ในมือของผู้ใด”

สดุดี 89:11 — “ฟ้าสวรรค์เป็นของพระองค์ แผ่นดินโลกก็เป็นของพระองค์ พระองค์ทรงสถาปนาไว้สำหรับโลกและความบริบูรณ์ของโลก”

สดุดี 95:3, 5 — “เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ... ทะเลเป็นของพระองค์ และพระองค์ทรงสร้างมันขึ้นมา และพระหัตถ์ของพระองค์ปั้นแผ่นดินแห้ง”

ดาเนียล 4:17 — “... ผู้สูงสุดปกครองในอาณาจักรของมนุษย์และมอบให้ใครก็ตามที่เขาประสงค์และตั้งฐานที่ต่ำที่สุดของมนุษย์”

ยอห์น 19:11 — “พระเยซูคริสต์ตอบว่า เจ้าไม่มีอำนาจใดๆ ต่อเราเลย เว้นแต่จะ^๑ได้รับจากเบื้องบน...”

วิวรณ์ 4:11 — “ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงสมควรได้รับพระเกียรติสิริและฤทธิเดช เพราะพระองค์ทรงสร้างทุกสิ่ง และสำหรับความพอใจของพระองค์ สิ่งเหล่านี้^๒เป็นและถูกสร้างขึ้นมา”

ของประทานล้ำค่าที่สุดของพระองค์คือชีวิต

รวมถึงศักยภาพสำหรับชีวิตนิรันดร์ในอาณาจักรของพระองค์

เนื่องจากมนุษยชาติจะต้องได้รับมรดกเป็นของขวัญนิรันดร์ในชีวิตของพระเจ้าในอาณาจักรอันเป็นนิจของพระองค์ พระเจ้าจึงคาดหวังให้บุตรธิดาของพระองค์เรียนรู้ที่จะให้ตอนนี้ — ในชีวิตนี้

ความเอื้ออาทร

ความเอื้ออาทรของวิญญาณและเจตคติเป็นพื้นฐาน พื้นฐานในการประทานวิถีชีวิตของพระเจ้า พระเจ้าเป็นผู้ให้อย่างใจกว้าง!

พระองค์ทรงหวังว่าบุตรธิดาของพระองค์จะสะท้อนถึงความเอื้ออาทรที่เหมือนกันในวิธีที่จำกัดโดยการเปรียบเทียบ อัครสาวกเปาโลกล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า “ประเด็นคือ

ผู้ที่หว่านเพียงเล็กน้อยก็จะเก็บเกี่ยวได้เพียงเล็กน้อย และผู้ที่หว่านมากก็จะเก็บเกี่ยวได้มากเช่นกัน แต่ทุกคนต้องทำตามที่ได้ตัดสินใจไว้แล้ว ไม่ใช่โดยฝืนใจหรือถูกบังคับ

เพราะพระเจ้าทรงรักผู้ให้ด้วยใจยินดี” (2 โครินธ์ 9:6, 7, RSV)

หลักการให้แบบเดียวกันนี้มีระบุไว้ที่อื่นในหน้าพระคัมภีร์ “จงโยนขนมปังของเจ้าลงบนผืนน้ำ เพราะเจ้าจะพบมันหลังจากผ่านไปหลายวัน แบ่งส่วนหนึ่งให้เจ็ดหรือแปด ... ” (ปัญญาจารย์ 11:1-2, RSV)

“คนหนึ่งให้โดยเสรี แต่ยั่งมั่งคั่งยิ่งขึ้น อีกคนหนึ่งยับยั้งสิ่งที่เขาให้แต่ก็มีแต่ความขาดสนเท่านั้น คนใจกว้างจะมั่งคั่ง และผู้ที่รคนน้ำก็จะได้การรดน้ำ” (สุภาษิต 11:24-25, RSV)

แนวทางเชิงบวก

ในแง่หนึ่ง คุณอาจมองว่าส่วนสิบเป็นอีกวิธีหนึ่งในการให้ — ในแง่นั้น การให้ตามสัดส่วน ไม่ใช่ว่าพระเจ้าต้องการอะไรจากเรา

แต่พระองค์ทรงต้องการให้เราเรียนรู้ที่จะให้และแบ่งปันเพื่อประโยชน์ของเราเอง จำไว้ว่าพระเจ้าคือเจ้าของและผู้สร้างทุกสิ่งที่เราเห็นรอบตัวเรา ดังที่ดาวิดเขียนไว้ว่า: “แผ่นดินโลกเป็นของพระเจ้า

และความบริบูรณ์ของโลก คือ โลกและบรรดาผู้ที่อยู่ในนั้น” (สจตุติ 24:1)

ข้อนี้ (และอื่น ๆ อีกมากมาย — ดูในกรอบหน้าก่อน ๆ)

แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าสร้างทุกสิ่งและโดยอาศัยการทรงสร้างนั้น พระองค์ทรงเป็นเจ้าของมันทั้งหมด — รวมทั้งมนุษย์ด้วย

ไม่มีทางที่เราจะสามารถชดใช้ให้กับพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พระองค์ทรงทำเพื่อเราในฐานะพระผู้สร้างของเราได้ "... เพราะในพระองค์เราอยู่และเคลื่อนไหวและมีความเป็นของเรา ..." (กิจการ 17:28, RSV)

แต่ด้วยการกระทำส่วนสิบ เราแสดงการนมัสการ ความเคารพ
ความรักและความชื่นชมต่อพระผู้สร้างของเรา ผู้ประทานทุกลมหายใจที่เราหายใจ
เป็นการแสดงออกถึงเกียรติและการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าสูงสุดและความเชี่ยวชาญของพระเจ้าในจักรวาล

บทที่หก

หลักการให้ทาน

ส่วนสิบนั้นเป็นการให้ตามสัดส่วน โดยพื้นฐาน แต่นอกเหนือจากฐานส่วนสิบ
(คูบทที่เจ็ดสำหรับคำอธิบายทั้งหมด) เป็นแนวคิดในพระคัมภีร์ของการถวายเพิ่มเติมและเหนือส่วนสิบ —
ขึ้นอยู่กับความสามารถหรือความสามารถของผู้ให้ ในคำพ้องของมาลาคีย์
ประเทศยูดาห์ถูกเผาไหม้ด้วยวาจาเพราะขโมย "ส่วนสิบและของถวาย" ของพระเจ้า (คูมาลาคี 3:8)

การให้ที่สมดุล

พระเจ้าคาดหวังให้เราใจกว้างและให้อย่างสมดุล ผู้เขียนสดุดีเขียนว่า:
"เป็นการดีสำหรับคนที่มีใจกว้างและให้ยืม [หรือให้] ดำเนินกิจการของตนด้วยความยุติธรรม" (สดุดี 112:5,
RSV) และแม้ว่าพระเจ้าจะคาดหวังให้เราบริจาคอย่างเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
และแม้กระทั่งการเสียสละในช่วงเวลาสำคัญบางอย่าง
พระองค์ไม่ต้องการให้เราละเลยครอบครัวในแง่ของความจำเป็นของชีวิต ไม่ว่าจะเป็นอาหาร
เครื่องนุ่งห่มและที่พักอาศัย รวมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกบางอย่าง

สังเกตคำแนะนำของเปาโล: "ถ้าชายหรือหญิงคริสเตียนมีหญิงม่ายในครอบครัว เขาต้องเลี้ยงดูตนเอง" (1
ทิโมธี 5:16, The New English Bible) เพิ่มเติม: "แต่ถ้าผู้ใดไม่จัดเตรียมไว้สำหรับความสัมพันธ์ของเขา
และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับสมาชิกในครอบครัวของเขาเอง
เขาได้ปฏิเสธศรัทธาและเลวร้ายยิ่งกว่าผู้ที่ไม่เชื่อ" (ข้อ 8)

พระเยซูคริสต์ยังทรงมีบางสิ่งที่จะพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วย
คุณรู้หรือไม่ว่าผู้คนในสมัยของพระองค์กำลังแก้ตัวจากการสนับสนุนทางเศรษฐกิจของพ่อแม่ที่แก่ชราเพราะ
เหตุผลที่เรียกว่าเหตุผลทางศาสนา?

พวกเขาอ้างว่าเงินที่อาจได้รับการจัดสรรสำหรับการสนับสนุนของผู้ปกครองคือ "Corban" -

นั่นคืออุทิศให้กับบริการแทนบูชา พระเยซูตรัสกับคนหน้าชื่อใจคดเหล่านี้ว่า

"คุณละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้าเพื่อรักษาประเพณีของคุณ ได้ดีเพียงใด!

โมเสสกล่าวว่าจะทำให้เกียรติบิดามารดาของคุณและคนที่แข่งคำบิดาหรือมารดาของเขาต้องตาย แต่คุณถือ

ว่าถ้าผู้ชายพูดกับพ่อหรือแม่ของเขาว่า "สิ่งใดก็ตามของฉันที่อาจใช้เพื่อประโยชน์ของคุณคือ Corban [หมายถึงแยกส่วนเพื่อพระเจ้า] เขาไม่ได้รับอนุญาตให้ทำอะไรเพื่อพ่อหรือแม่ของเขาอีกต่อไป ดังนั้นโดยคุณ ประเพณีของตัวเองที่สืบทอดมาในหมู่พวกคุณ คุณทำให้พระวณะของพระเจ้าเป็นโมฆะ" (มาระโก 7:9-13)

อย่าพลาดกับมัน! การจัดเตรียมที่เหมาะสมสำหรับครอบครัวเป็นสิ่งสำคัญสำหรับพระเจ้า!

มันเป็นเรื่องของการบรรลุความสมดุลที่เหมาะสม อย่างที่เราพูดกันบ่อยๆ (และจำเป็นต้องพูดซ้ำในเล่มนี้): พระเจ้าไม่ได้คาดหวังให้คุณให้ในสิ่งที่คุณไม่ได้รับ

“ทุกคนจงให้ตามกำลังความสามารถ

ตามพระพรของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านซึ่งพระองค์ประทานแก่ท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 16:17)

ในการถวายแด่พระเจ้า เราจะคืนเพียงส่วนหนึ่งของสิ่งที่พระองค์ได้ให้แก่เราแล้วเท่านั้น

ทัศนคติการให้

วิญญาณที่แท้จริงและเจตคติของการให้คือหัวใจของคำสอนของพระเยซูใน "คำเทศนาบนภูเขา"

“จงให้แก่ผู้ที่ขอจากคุณ และอย่าปฏิเสธผู้ที่ขอยืมจากคุณ” (มัทธิว 5:42, RSV)

เรื่องราวของลูกาหยิบหัวข้อนี้อขึ้นมาและขยายออกไป: “และถ้าคุณให้ยืม [หรือให้]

กับคนที่คุณหวังว่าจะได้รับ นั่นเป็นเกียรติอะไรสำหรับคุณ แม้แต่คนบาปก็ยังให้คนบาปยืมเพื่อรับอีก แต่ความรัก ศัตรูของท่าน จงทำดี ให้ยืมโดยไม่หวังสิ่งใดตอบแทน [วิญญาณแห่งการให้ที่แท้จริง]

บำเหน็จของท่านจะมีมาก และท่านจะเป็นบุตรขององค์ผู้สูงสุด

เพราะพระองค์ทรงเมตตาคนเนรคุณและคนเห็นแก่ตัว จงเมตตาแม้ดังที่พระบิดาของท่านทรงเมตตา" (ลูกา 6:34-36, RSV)

จากนั้นพระเยซูก็แสดงต่อไปว่าจิตวิญญาณที่แท้จริงของการให้และเจตคติทำให้เกิดบุญเมอแรงโดยอัตโนมัติ “ให้แล้วจะได้ มาตรการที่ดี บิบบ เขย่า ริง ข้าม จะถูกวางลงบนดักของท่าน สำหรับการวัดที่คุณให้ จะเป็นการวัดที่คุณได้รับกลับมา" (ข้อ 38) หลักการสำคัญนี้มีอยู่ทุกหน้าในพระคัมภีร์

แต่เราควรให้เพียงเพื่อให้ได้มาหรือไม่? ไม่มีทาง! ผู้ให้ยอมให้ด้วยจิตใจที่เอื้ออาทรอย่างแท้จริง เมื่อเขาหรือเธอได้รับ บุคคลดังกล่าวถือว่าเป็นพรที่คาดไม่ถึงโดยสิ้นเชิงและหันกลับมาให้มากขึ้น ผู้ให้ที่แท้จริงเช่นเดิมมองไปรอบ ๆ ด้วยความงงงวยเมื่อเขาได้รับ

การแสวงหาที่จะได้รับเป็นหายนะต่อจิตวิญญาณของการให้! จำไว้ว่าพระเยซูเป็นผู้ตรัสว่า

"การให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ" (กิจการ 20:35)

การให้แบบบุคคลต่อบุคคลจำเป็นสำหรับชายหญิงคริสเตียนแท้ทุกคน.

แต่เมื่อพูดถึงการประกาศข่าวประเสริฐทั่วโลก (ดู มัทธิว 24:14; 28:19, 20; กิจการ 1:6-8)

ต้องมีกลุ่มผู้เชื่อที่จัดระบบเพื่อทำงานนั้นให้สำเร็จ! คนๆ เดียวไม่มีทรัพยากรที่จำเป็นแน่นอน
คำถามที่เกิดขึ้น: เราควรให้ส่วนสิบและเงินบริจาคของเราแก่ใครหรือองค์กรใด

เราควรมอบส่วนสิบให้ใคร?

คงจะดีถ้าเราในฐานะมนุษย์สามารถมอบส่วนสิบของเราให้พระเจ้าเป็นการส่วนตัวได้
แต่ด้วยเหตุผลที่ชัดเจนซึ่งค่อนข้างไม่สมจริงในวันนี้!

ทางเลือกเดียวคือมอบให้กับกลุ่มใดก็ตามที่คุณเห็นว่าดีที่สุดเพื่อเป็นตัวแทนของพระเจ้าบนโลกนี้
ในสมัยของโมเสส ฐานะปุโรหิตแบบเลวีดำเนินการของพระองค์

วันนี้เป็นคริสตจักรของพระเจ้าที่ทำตามหน้าที่ของพระเจ้าในการสั่งสอนและเผยแผ่พระกิตติคุณเกี่ยวกับโ
ลกที่ป่วยและกำลังจะตายของเรา

งานนี้ไม่เหมือนงานอื่นในยุคของประวัติศาสตร์สมัยใหม่
กำลังนำพระกิตติคุณที่แท้จริงมาสู่ประชาชาติต่างๆ ของโลก ก่อนที่คุณจะให้คำมั่นว่าจะสนับสนุนงาน
"คริสเตียน" ใดๆ คุณเป็นหนี้ให้ตัวเองเพื่อให้แน่ใจว่าคุณได้ระบุนุศาสนจักรที่แท้จริงของพระเจ้าอย่าง

งานของพระเจ้าทั่วโลกนี้พยายามร่วมกันเพื่อบรรลุภารกิจอันยิ่งใหญ่ที่เคยมอบให้กับคริสตจักรยุคแรก—
เพื่อสั่งสอนและเผยแผ่พระกิตติคุณแก่คนรุ่นนี้ด้วยความกระตือรือร้นทั้งหมดที่พระวิญญาณของพระเจ้าสา
มารณาให้ได้!

เราเชื่ออย่างจริงจังว่าส่วนสิบเป็นการปฏิบัติตามพระคัมภีร์และเป็นไปตามหลักปฏิบัติของพระเจ้า —
เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับการสนับสนุนทางการเงินในการสั่งสอนพระกิตติคุณ!

บทที่เจ็ด

หลักการบริหาร

มีการอธิบายพื้นฐานโดยรวมในพระคัมภีร์สำหรับส่วนสิบในบทก่อนหน้า
คำถามเกี่ยวกับการสมัครเฉพาะกับรายได้ส่วนบุคคลเกิดขึ้นตามธรรมชาติ

ดังนั้น เราจึงรวมคำถามทั่วไปบางส่วนเกี่ยวกับการบริหารส่วนสิบไว้ที่นี่
คำถามและคำตอบเหล่านี้ได้รับการออกแบบเพื่อให้ครอบคลุมด้านเทคนิคที่สำคัญในหัวข้อต่างๆ
อย่างกว้างขวาง

- "คริสตจักรทั่วโลกของพระเจ้ายอมรับการบริจาคและการบริจาคหรือไม่?"

การบริจาคและการบริจาคได้รับการต้อนรับอย่างสุดซึ้ง

- "การบริจาคให้กับคริสตจักรทั่วโลกของพระเจ้าลดยอนภษาได้หรือไม่?"

พวกเขาอยู่ในสหรัฐอเมริกาและแคนาดา ผู้อ่านที่อาศัยอยู่ในประเทศอื่น ๆ

อาจเขียนไปยังที่อยู่สำนักงานของเราที่ใกล้ที่สุดเพื่อขอคำตอบ

ที่อยู่ทางไปรษณีย์ทั่วโลกอยู่ที่ส่วนท้ายของหนังสือเล่มนี้

- "ฉันควรทำเช็ครหัสหรือธนาคัติให้ใคร?"

เงินบริจาคจะจ่ายให้กับคริสตจักรของพระเจ้าทั่วโลก

- "นโยบายโดยรวมของคุณเกี่ยวกับการบริหารส่วนสิบเกี่ยวกับเงินส่วนสิบคืออะไร?"

นโยบายเบื้องต้นของคริสตจักรทั่วโลกของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเจ้าเกี่ยวกับการบริหารส่วนสิบคือ:

แต่ละคนต้องตัดสินใจในเรื่องทั้งหมดนี้ต่อพระพักตร์พระเจ้าของเขาเอง

บนพื้นฐานของหลักการทั่วไปและแนวทางที่กำหนดไว้ในพระคัมภีร์ไบเบิลและบริหารงาน โดยศาสนจักร

- "อะไรคือหลักธรรมพื้นฐานของส่วนสิบในแง่ของสิ่งที่คนต้องจ่ายส่วนสิบ?"

บุคคลแต่ละคนใช้ส่วนสิบของเขา (หรือสิบ) จากการเพิ่มขึ้น ซึ่งถูกกำหนดให้เป็นสิ่งที่เราได้รับ

(โดยปกติคือดอลลาร์ ปอนด์ ฟรังก์ เครื่องหมาย หรือหน่วยเงินหรือวิธีการชำระเงินอื่น ๆ)

อันเป็นผลมาจากความพยายามอย่างมีประสิทธิภาพของเรา อาจมีการกำหนดอย่างกว้าง ๆ

ว่าเป็นรายได้รวมที่ปรับแล้วหลังจากหักต้นทุนการผลิตแล้ว

ความพยายามให้เกิดประสิทธิผลนี้มักเป็นความพยายามส่วนตัวของเราเอง

(ในกรณีที่ยากของความพยายามร่วมกันหรือเป็นกลุ่ม

กลุ่มส่วนสิบจะเก็บส่วนสิบโดยรวมหรือแต่ละบุคคลภายในกลุ่มนั้นจะได้รับส่วนสิบจากส่วนแบ่งของเขาหรือเธอ)

คำว่า "ความพยายามในการผลิต" ครอบคลุมช่วงกว้างๆ ซึ่งรวมถึงผลกำไรจากทรัพย์สิน

เงินปันผลจากหุ้น ดอกเบี้ยจากบัญชีธนาคาร ฯลฯ

- "ฉันได้รับเงินเดือน ฉันจะคำนวณส่วนสิบของฉันในแง่ของความพยายามเพื่อผลิตผลได้อย่างไร?"

โดยทั่วไป ผู้หารายได้ (ไม่ว่าจะได้รับเงินเดือนหรือเป็นรายชั่วโมง)

จะคำนวณส่วนสิบเป็นส่วนเปอร์เซ็นต์ของรายได้แน่นอน คำถามเกิดขึ้นทันทีว่า "ฉันคิดส่วนสิบ

(สิบเปอร์เซ็นต์) ก่อนหรือหลังหักภาษีหรือไม่"

ข้อเท็จจริงพื้นฐานในพระคัมภีร์ แม้ว่าโดยทั่วไปจะมองข้ามไปก็ตาม ก็คือ

หัวหน้าครอบครัวแต่ละคนในอิสราเอลโบราณมีหน้าที่ในการตัดสินใจของตนต่อพระพักตร์พระเจ้าของเขา

อง เกี่ยวกับสิ่งที่ประกอบขึ้นเป็น "การเพิ่มขึ้น"

ไม่มีที่ใดในพระคัมภีร์ทั้งหมดที่มีรายละเอียดหรือข้อบังคับเฉพาะในเรื่องนี้

เห็นได้ชัดว่าชาวอิสราเอลจ่ายส่วนสิบจากรายได้ส่วนใหญ่ของพวกเขา

แต่ไม่สามารถเทียบได้กับรายได้รวมในปัจจุบันอย่างแน่นอน

ตัวอย่างหนึ่งในพระคัมภีร์จะช่วยให้เราเข้าใจความสัมพันธ์ส่วนตัวของเรา กับ โครงสร้างภาษีของมนุษย์ ในสมัยของกษัตริย์ซาอูล ประชาชนสิบเปอร์เซ็นต์ถูกเรียกให้มาปกครองมนุษย์ นอกเหนือจากระบบส่วนสิบที่พระเจ้าทรงตั้งขึ้นเมื่อพระองค์ทรงจัดตั้งประเทศชาติเป็นของพระองค์เอง กษัตริย์อิสราเอลองค์นี้ยังทรงกำหนดการอื่น ๆ อีกมาก (1 ซามูเอล 8:10-18)

ไม่มีข้อบังคับที่บันทึกไว้ว่าส่วนสิบซึ่งเป็นของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินในลักษณะใหม่หรือต่างกัน ดังนั้นคริสตจักรในปัจจุบันจึงไม่มีแบบอย่างเข้มงวดในการตัดสินใจว่าภาษีทั้งหมดที่ถูกหักจากเงินเดือนสามารถนำไปหักลดหย่อนได้ก่อนที่จะคิดส่วนสิบ บันทึกในพระคัมภีร์ไม่พูดถึงเรื่องนี้

ประเทศส่วนใหญ่ไม่ยอมรับว่าเป็นส่วนสิบและส่วนสิบที่หักลดหย่อนภาษีได้ให้แก่สถาบันทางศาสนา หรือการบริจาคให้กับสถาบันที่ไม่แสวงหาผลกำไรใดๆ ผลที่ตามมา นี้แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลใช้สิทธิ์ในการเรียกก่อนหน้า แม้กระทั่งก่อนการเรียกร้องของพระเจ้า ต่อรายได้ที่หามาได้

สหรัฐอเมริกาและแคนาดาเป็นข้อยกเว้นที่โดดเด่น ผู้ที่ได้รับพรให้อาศัยอยู่ในที่ที่รัฐบาลอนุญาตให้คุณหักส่วนสิบและเงินบริจาคจากรายได้ของคุณก่อนจ่ายภาษีควรแสดงความขอบคุณนี้ โดยคิดส่วนสิบอย่างเสรีและมอบเงินบริจาคด้วยความเอื้อเฟื้อเพื่อช่วยงานของพระเจ้าตามความสามารถของพวกเขา

โดยปกติ ถ้าคนสองคนทำรายได้เท่ากัน และคนหนึ่งสามารถหักส่วนสิบและเงินบริจาคจากภาษีของเขาและอีกคนหนึ่งไม่สามารถหักได้ คนก่อนมีความรับผิดชอบมากขึ้นต่อพระพักตร์พระเจ้า แต่คริสตจักรไม่สามารถออกกฎหมายความรับผิดชอบพิเศษนี้ — เป็นปัจเจก ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ส่วนตัวของเขากับผู้สร้างและผู้ค้ำจุนของเขา ผู้ต้องตัดสินใจว่าเขาจะให้เกียรติพระเจ้าของเขาอย่างไร

ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ทางการเงินของแต่ละบุคคล บางคนต้องแบกรับภาระทางการเงินที่คนอื่นไม่ทำ เนื่องจากทุกประเทศมีกฎหมายภาษีของตนเอง (ซึ่งเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา) ศาสนจักรจึงไม่มีทางเป็นไปได้ที่พระศาสนจักรจะตัดสินใจขั้นสุดท้ายและเที่ยงธรรมใช้ได้กับทุกคนในเรื่อง ส่วนสิบก่อนหรือหลังหักภาษี สิ่งเหล่านี้ควรเป็นเรื่องส่วนตัวและเป็นส่วนตัวอย่างมากระหว่างบุคคลและพระเจ้าของเขา

โดยรู้ว่าเขาไม่สามารถอยู่ในราชอาณาจักรของพระเจ้าได้เว้นแต่เขาจะเป็นคนใจกว้าง ให้รับใช้
แบ่งปันคริสเตียน เราไม่สามารถ "เล่นเกม" กับพระเจ้าและยังคาดหวังที่จะอยู่ในครอบครัวของเขาเอง!
แน่นอน คริสเตียนแท้คนใดก็ตามจะต้องพยายาม "ปลอดภัย" ในการให้คำนวณส่วนสิบของเขา
เขาไม่เคยมีทัศนคติที่ว่า "ฉันไม่ต้องการให้เงินสักหนึ่งเพนนีมากเกินไปกว่าที่ฉันต้อง!"

หลักการในพระคัมภีร์โดยรวมคือ: "ทุกคนต้องให้ตามความสามารถ"

หลายคนควรจะสามารแบ่งส่วนสิบของรายได้รวมของตนได้อย่างสบายใจ
(หรือปรับยอดรวมแล้วแต่กรณี) และให้เงินบริจาคด้วยใจกว้าง คนอื่นๆ ที่มีครอบครัวใหญ่ต้องเสียดู
บางที่รายได้เพียงเล็กน้อย และภาระทางการเงินอื่นๆ

อาจคิดส่วนสิบจากรายได้สุทธิของคุณโดยหักภาษีเป็นอันดับแรก บุคคลดังกล่าวไม่ควรรู้สึกผิดที่ใช้วิธีอื่นนี้
พระเจ้าไม่ได้คาดหวังให้คุณให้ในสิ่งที่คุณไม่ได้รับ

• "แล้วค่าใช้จ่ายอื่นๆ เช่น ค่าเดินทางไปทำงานที่บริษัทไม่จ่ายละ ตัวเลขนี้จะถูกหักด้วยหรือไม่?"

ใช่. หลักการเดียวกัน ดังที่ได้อธิบายไว้ในคำถามก่อนหน้านี้ เป็นจริงสำหรับการหักที่อาจเกิดขึ้นใด ๆ
ที่ใช้ในการพิจารณาการเพิ่มขึ้น เป็นเรื่องระหว่างบุคคลกับพระเจ้าของเขาโดยเด็ดขาด
แม้ว่าเขาอาจขอคำแนะนำจากรัฐมนตรีและคำแนะนำในการตัดสินใจก็ตาม

• "ฉันเป็นชาวนา ฉันจะคำนวณฐานส่วนสิบของฉันได้อย่างไร? ฉันจะหักส่วนสิบจากอะไร?"

โดยหลักการแล้ว เราอาจนำเฉลยธรรมบัญญัติ 14:22 มาใช้

(ตามบริบทเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายแพ่งและกฎหมายของอิสราเอลโบราณ):

"คุณจะต้องจ่ายส่วนสิบของผลผลิตทั้งหมด ['เพิ่ม', KJV] ของเมล็ดพันธุ์ของคุณซึ่งออกมาจากทุ่งนา ปีต่อปี"

(RSV) เลวีนิติ 27:30 น. 32 เสริมว่า "ส่วนสิบทั้งหมดของแผ่นดิน

ไม่ว่าเมล็ดพืชในแผ่นดินหรือผลของต้นไม้ เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า

เป็นที่บริสุทธิ์แด่พระเจ้า...และส่วนสิบทั้งหมดของฝูงสัตว์และฝูงสัตว์

บรรดาสัตว์ในสิบของทั้งหมดที่ผ่านไม้เท้าของคนเลี้ยงสัตว์ จะต้องบริสุทธิ์แด่พระเจ้า" (RSV)

หลักการเช่นเดียวกับผู้ได้รับค่าจ้างคือการเพิ่มขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ

ทั้งหมดที่ฟาร์มของคุณผลิตได้คือรายได้ แต่ไม่จำเป็นต้องเพิ่มขึ้นเสมอไป

ตัวอย่างที่เข้าใจง่ายขึ้นไปจะแสดงให้เห็นหลักการ: สมมติว่าคุณมีฟาร์มขนาด 50 เอเคอร์

คุณหว่านในไร่ของคุณโดยเสียค่าใช้จ่าย (รวมถึงการจ้างแรงงาน เมล็ดพันธุ์ รถหัวลาก เชื้อเพลิง

การซ่อมแซม ค่าบำรุงรักษาและปุ๋ย ฯลฯ) รวมเป็นเงิน 4,000 ดอลลาร์

คุณได้รับผลตอบแทนจากผลผลิตของคุณ 10,000 ดอลลาร์ ซึ่งเป็นรายได้รวมทั้งหมดของคุณ

\$4,000 เป็นค่าใช้จ่ายของคุณในการสร้างรายได้ทั้งหมด \$10,000
กำไรของคุณหรือรายได้รวมที่ปรับแล้วจะเท่ากับ 6,000 ดอลลาร์ (ฐานส่วนสิบของคุณ)
ส่วนสิบสำหรับการเพิ่มสาขาของคุณคือ 600 ดอลลาร์ (10 เปอร์เซ็นต์ของ 6,000 ดอลลาร์)

ลองมาอีกตัวอย่างหนึ่ง สมมติว่ารายได้รวมของคุณคือ 6,000 ดอลลาร์
และค่าใช้จ่ายของคุณในปีที่แห้งแล้ง เท่ากับตัวเลขเดียวกันนั้น - 6,000 ดอลลาร์
คุณจะไม่เป็นหนี้พระเจ้าสักส่วนสิบสำหรับปีนั้นเพราะคุณเพิ่งยากจน คุณ ไม่มีผลผลิตเพิ่มขึ้น

• "ฉันควรจ่ายส่วนสิบในสวนที่บ้านของฉันหรือไม่?"

เนื่องจากสวนในบ้านส่วนใหญ่ปลูกบนพื้นที่เช่าหรือในทรัพย์สินที่มีการชำระเงิน
ทำไมไม่ลองให้ข้อเสนอเพิ่มเติมเป็นครั้งคราวซึ่งจะมากกว่าการชดเชยสวนที่บ้านของคุณเพียงเล็กน้อย

• "ฉันควรจ่ายส่วนสิบบ่อยแค่ไหน?"

ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ส่วนบุคคลของคุณ หากคุณเป็นผู้รับค่าจ้างและได้รับเช็คเงินเดือนสัปดาห์ละครั้ง
ขอแนะนำให้ส่งส่วนสิบของคุณสัปดาห์ละครั้งเป็นประจำ อย่างไรก็ตาม
ไม่ผิดแน่ที่จะปล่อยให้ส่วนสิบของคุณสะสมเป็นเวลาหนึ่งเดือนแล้วจึงส่งทางไปรษณีย์
ข้อเสียเปรียบที่สำคัญเพียงอย่างเดียวของแผนนี้คือสิ่งล่อใจที่จะใช้มันเพื่ออย่างอื่นและการโจรกรรมที่เป็นไป
ไปได้หากเก็บไว้ในรูปของเงินสด

นักธุรกิจหรือชาวนาควรจ่ายส่วนสิบเมื่อใดก็ตามที่หนังสือของเขามีความสมดุล โดยควรเป็นรายเดือน

• "รัฐบาลระดับภาษีเกินความจำเป็นและจะส่งเช็คมาให้ฉันในไม่ช้า

ฉันควรขอคืนภาษีเงินได้ส่วนสิบหรือไม่?"

หากคุณเป็นผู้มีรายได้ค่าจ้างและได้รับส่วนสิบจากรายได้รวมที่ปรับแล้วของคุณก่อนหักภาษีเงินได้
ไม่จำเป็นเพราะเงินนั้นถูกหักไปแล้ว หากคุณจ่ายส่วนสิบจากรายได้สุทธิหลังหักภาษี
เงินที่คืนยังไม่ได้หักส่วนสิบและด้วยเหตุนี้จึงควรเป็นเช่นนั้น

• "ฉันควรจ่ายส่วนสิบของเงินที่ยืมมาหรือไม่?"

ไม่จำเป็นเพราะเป็นเพียงเงินที่ให้คุณยืมเพื่อใช้ชั่วคราว คุณจะต้องจ่ายเงินคืน ไม่ใช่การเพิ่มผลผลิต

• "ฉันควรจ่ายส่วนสิบสำหรับของขวัญหรือมรดกหรือไม่?"

ความมั่งคั่งทั้งหมด — สิ่งของและเงินทั้งหมด —

ถูกผลิตและได้มาโดยใครบางคนผ่านความพยายามในการผลิตส่วนบุคคล ผู้ที่ผลิตสินค้าหรือหาเงินได้จริง
ๆ ก็คือผู้มีหน้าที่รับผิดชอบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าในการเพิ่มผลผลิตนั้น

ใครก็ตามที่ได้รับของขวัญหรือมรดก (ไม่ว่าจะเป็นสิ่งของหรือเงินที่คนอื่นหามาได้และผลิตได้)

จะไม่รับผิดชอบในการจ่ายส่วนสิบของสิ่งที่เขาได้รับ

บุคคลเช่นนี้ควรเต็มใจถวายเครื่องบูชาด้วยความเชื่อเพื่อตามวิธีที่พระเจ้าอวยพรเขา

- "ฉันควรเพิ่มส่วนสิบจากกำไรจากการลงทุนหรือไม่ วิธีนี้ใช้งานได้จริง?"

สมมุติว่ามีคนลงทุน 5,000 ดอลลาร์ในหุ้น สองปีต่อมาเขาหรือเธอขายหุ้นเหล่านี้ในราคา 6,000 ดอลลาร์ บุคคลดังกล่าวจะได้รับส่วนสิบจากทุนที่ได้รับ ซึ่งจะเท่ากับ 1,000 ดอลลาร์ (ส่วนสิบคือ 100 ดอลลาร์)

- "แล้วรายได้ที่ได้รับในรูปของสวัสดิการ ประกันสังคม เงินบำนาญ กองทุนสหภาพ ฯลฯ ล่ะ?"

หลักการเดียวกันนี้สามารถนำไปใช้กับรายได้สวัสดิการทุกประเภทหรือ โครงการช่วยเหลือตามปกติ เมื่อผู้รับไม่มีความพยายามให้เกิดผล ก็ไม่ต้องจ่ายส่วนสิบ แหล่งรายได้อื่นๆ ในหมวดนี้ ได้แก่ การประกันการว่างงานและความทุพพลภาพ ค่ารักษาพยาบาล สวัสดิการทหารผ่านศึก ค่าชดเชยอุบัติเหตุ การตั้งถิ่นฐานในศาล ค่าเลี้ยงดูบุตร เงินจากกองทุนยากจนของโบสถ์หรือกองทุนฉุกเฉิน เป็นต้น อย่างไรก็ตาม หลักการของการให้ด้วยใจกว้างยังคงมีผลบังคับใช้

- "ฉันเพิ่งเรียนรู้หลักธรรมเรื่องส่วนสิบในพระคัมภีร์ไบเบิล และตอนนี้กำลังเริ่มทำ

ฉันต้องหักส่วนสิบจากสินทรัพย์สภาพคล่องและสินทรัพย์ถาวรทั้งหมด รวมทั้งเงินสด หุ้น พันธบัตร ทรัพย์สิน ทรัพย์สินส่วนตัว ฯลฯ หรือไม่?"

บุคคลไม่ต้องจ่ายส่วนสิบจากสิ่งที่ได้มาก่อนการเปลี่ยนใจเลื่อมใสหรือก่อนที่ความรู้เกี่ยวกับส่วนสิบจะมาถึงเขา แต่แน่นอนว่าเขาควรจะให้ใจกว้างเมื่อเขาถวายเครื่องบูชาด้วยความสมัครใจ